

Cara Hunterová

Sedmý případ inspektora Fawleyho

Více než
1 milion
prodaných
výtisků
série

Ne každá
oběť vraždy
zůstane mrtvá.

Vražedné peníze

HOST

Přeložila
Markéta Polochová

Cara Hunterová

Sedmý případ inspektora Fawleyho

Ne každá
oběť vraždy
zůstane mrtvá.

Vražedné peníze

BRNO
2026

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4
směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Making a Killing

Copyright © Cara Hunter 2025

Descent

Copyright © Cara Hunter 2025

Jacket design by Claire Ward © HarperCollinsPublishers Ltd 2025

Jacket photograph © Joanna Czogala/Arcangel Images

Internal images credit: Shutterstock.com

Scold's Bridle credit: World History Archive / Alamy Stock Photo

Oxford Combined court centre credit: Nigel Francis /

Alamy Stock Photo

Rollright stone circle credit: Ezaa Collection / Alamy Stock Photo

Translation © Markéta Polochová, 2026

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3052-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-3053-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3054-0 (MobiPocket)

Pro Sarah
Za vše

V minulých dílech... Fawleyho vyšetřovací tým

Na začátek *Celé pravdy* jsem poprvé vložila krátkou charakteristiku Adama Fawleyho a jednotlivých členů týmu, abych pomohla čtenářům, kteří se s nimi setkávají poprvé, zorientovat se v postavách. Obdržela jsem množství pozitivních reakcí, a proto jsem se rozhodla svůj krok v každé další knize zopakovat. Navíc momentálně přirozeně došlo k větší časové prodlevě než mezi šestým a sedmým dílem série: *Vytoužená smrt* končila v roce 2018, tato kniha začíná v létě roku 2024, a tak máme všichni co dohánět...

JMÉNO	<i>DETEKTIV ŠÉFINSPEKTOR ADAM FAWLEY</i>
VĚK	<i>52</i>
VDANÁ/ ŽENATÝ?	<i>ANO, MANŽELKA ALEX, 50, PŘÁVNIČKA, PRACUJE V OXFORDU.</i>
DĚTI?	<i>FAWLEYHOVI MĚLI DESETILETÉHO SYNA JAKEA, KTERÝ SI V ROCE 2016 VZAL ŽIVOT. OBA RODIČE TO ZNIČILO, DOMNÍVALI SE, ŽE UŽ NIKDY NEBUDOU MOCT MÍT DALŠÍ DÍTĚ. NAVZDORY VŠEM PŘEDPOKLADŮM VŠAK ALEX ZNOVU OTĚHOTNĚLA A NYNÍ MAJÍ KRÁSNOU DČERKU LILY ROSE, KTERÉ JE ŠEST LET.</i>
OSOBNOST	<i>INTROSPEKTIVNÍ, VŠÍMAVÝ, INTELLIGENTNÍ. JE MU JEDNO, ŽE ALEX VYDĚLÁVÁ VÍC, A KDYŽ SI VEZME VYSOKÉ PODPATKY, JE VYŠŠÍ NEŽ ON. MÁ SKVĚLOU DEDUKCI A HROZNĚ NERAD NĚKOMU PODLÉŽÁ, ABY SE VYPRACOVAL, NA TO HO NEUŽIJTE. JE SOUCITNÝ A FÉROVÝ, ALE MÁ I ŠPÁTNE VLASTNOSTI: DOVEDE BÝT NETRPELIVÝ A VZNETLIVÝ. VYRŮSTAL NA PONURÉM PŘEDMĚSTÍ SEVERNÍHO LONDÝNA. JE ADOPTOVANÝ, NA COŽ PŘIŠEL ÚPLNOU NÁHODOU — RODIČE SE O TOM PŘED NÍM DODNES NEZMÍNILI. NESLEDUJE TELEVIZNÍ KRIMINÁLKY (ZLOČINU MÁ DOST V PRACOVNÍ DOBĚ), POSLUCHÁ OASIS, BACHA A ROCKY MUSIC (ALEX MU JEDNOU ŘEKLA, ŽE VYPADÁ JAKO BRYAN FERRY, NA COŽ OPÁČIL: „KĚŽ BY.“). KODYBY CHOVAL ZVÍŘE, VYBRAL BY SI KOČKU (NIKDY ALE ŽÁDNOU NEMĚL). Z VÍN MÁ NEJTRADĚJI MERLOT, Z JÍDEL ŠPANĚLSKOU KUCHYNI (AŽ PŘÍLIŠ ČASTO SE OVŠEM LÁDUJE PIZZOU). JEHO OBLÍBĚNÁ BARVA — SVĚTE, DIV SE — JE MODRÁ.</i>

JMÉNO	DETEKTIV INSPEKTOR GARETH QUINN
VĚK	42
VDANÁ/ ŽENATÝ?	NAVZDORY SVĚ POVĚSTI CELOŽIVOTNÍHO HOLKÁŘE SE BĚHEM DOBY, KDY JSME HO NEVIDĚLI, OŽENIL. JEHO ŽENA MAISIE POCHÁZÍ Z BOHATÉ RODINY S OBROVSKÝM DOMEM V BOAR'S HILL.
OSOBNOST	DOMYŠLIVÝ, AMBICIÓZNÍ, HEZOUN. PRO JEHO POPIS FAWLEY POUŽÍVÁ FORMULACE JAKO „DOKONALE PADNOUCÍ OBLEK A DVOUDENNÍ STRNIŠTĚ“ NEBO „PO FUNKCI DETEKTIVA SERŽANTA ŠEL JAKO SLEPICE PO FLUSU – NA VTERÍNU NEZAVÁHAL, CHTĚL SE BLYŠKNOUT“.

JMÉNO	DETEKTIV SERŽANT CHRIS GISLINGHAM
VĚK	49
VDANÁ/ ŽENATÝ?	ANO, MANŽELKA JANET
DĚTI?	BILLY, OSM LET
OSOBNOST	VESELÝ, SRDEČNÝ, SLUŠNÝ, PRACANT. ZAPÁLENÝ FANOUŠEK CHELSEA. „V SOUVISLOSTI S GISLINGHAMEM OBVYKLE PADAJÍ VÝRAZY JAKO ‚SILNÝ‘ NEBO ‚ROBUSTNÍ‘, A ZDALEKA NEJEN PROTO, ŽE SE ČÍM DÁL VÍC ZAKULACUJE. KAŽDÁ KRIMINÁLKA POTŘEBUJE ČLOVĚKA, JAKO JE ON. A KDYBYSTE SE TOPILI, PŘÁLI BYSTE SI, ABY ZA ZÁCHRANNÉ LANO TAHAL PRÁVĚ GISLINGHAM.“

JMÉNO	DETEKTIV SERŽANT VERITY EVERETTOVÁ
VĚK	40
VDANÁ/ ŽENATÝ?	NE, ALE MÁ KOCOURA (JMÉNEM HECTOR)
OSOBNOST	POUVYŠENA NA DETEKTIVA SERŽANTA. V OSOBNÍ ROVINĚ NEKONFLIKTNÍ, V PRÁCI NEKOMPROMISNÍ. SCHÁZÍ JÍ SEBEDŮVĚRA, KTEROU BY VZHLEDEM KE SVÝM SCHOPNOSTEM MĚLA MÍT (ČEHOŽ SI JE FAWLEY VELICE DOBRĚ VĚDOM). „MOŽNÁ VYPADÁ JAKO ČTYŘICETILETÁ SLEČNA MARPLOVÁ, ALE JE TAKY TAK HOUŽEVNATÁ. ANEB JAK VŽDYCKY ŘÍKÁVÁ GISLINGHAM: EV MUSELA BÝT V MINULÉM ŽIVOTĚ BLADHAUND.“

JMÉNO	DETEKTIV SERŽANT ANTHONY ASANTE
VĚK	38
VDANÁ/ ŽENATÝ?	NE
OSOBNOST	<p>BEZPROBLÉMOVÉ STUDIUM, BEZPROSTŘEDNÍ NÁSTUP K POLICII, ZAČÍNÁ U METROPOLITNÍ. MÁ POHÁDKOVĚ BOHATÉ RODIČE, JEHO OTEC JE BÝVALÝ DIPLOMAT V GHANĚ. BĚHEM UDĚLOSTÍ POPSANÝCH V CELÉ PRAVDĚ SE GISLINGHAM DOMNÍVAL, ŽE ASANTE SBÍRÁ USVĚDČUJÍCÍ MATERIÁL PROTI FAWLEYMU, ČIMŽ MEZI NIMI VZNIKL OSTRÝ SPOR, ALE POZDĚJI SE JEJICH VZTAH UROVNAL.</p> <p>FAWLEY O NĚM ŘÍKÁ: „JE SVĚDOMITÝ, CHYTRÝ, PO TECHNICKÉ STRÁNCE SKVĚLE VYBAVENÝ. UDĚLÁ, CO SE MU ŘEKNE, A INICIATIVU PŘEVZEME PŘESNĚ TEHDY, KDYŽ MÁ. PŘESTO JE NA TOM CHLAPOVI NĚCO, CO NEDOKÁŽU ROZKLIČOVAT. POKAŽDÉ KDYŽ SE MI ZDÁ, ŽE UŽ TOMU ZAČÍNÁM PŘICHÁZET NA KLOUB, NEČIM MĚ ZASKOČÍ.“</p>

JMÉNO	DETEKTIV KONSTÁBL ANDREW BAXTER
VĚK	45
VDANÁ/ ŽENATÝ?	ANO, ZATÍM BEZDĚTNÝ
OSOBNOST	<p>NIJAK ANGAŽOVANÝ, ALE SPOLEHLIVÝ. UMÍ TO S POČÍTAČI, PROTO MÁ ČASTO NA STAROSTI TECHNICKOU STRÁNKU VĚCI.</p> <p>„UDĚLANÝ CHLAP V PONĚKUD TĚSNÉM OBLEKU. KOŠILE SE MU MEZI KNOFLÍČKY MALINKO ROZEVÍRÁ. PLEŠATÍ A POPADÁ DECH – TAKŽE NA NEJLEPŠÍ CESTĚ UHNAT SI VYSOKÝ TLAK.“</p>

JMÉNO	ERICA SOMEROVÁ
VĚK	35
VDANÁ/ ŽENATÝ?	<p>SVATBA S DLOUHOLETÝM PŘÍTELEM GILESEM SAUMAREZEM, DETEKTIVEM INSPEKTOREM SLOUŽÍCÍM U HAMPSHIRSKÉ POLICIE, JE NA SPADNUTÍ. V ROCE 2018 JÍ BYLA DIAGNOSTIKOVÁNA RAKOVINA, A PROTO BYLA V DLOUHÉ PRACOVNÍ NESCHOPNOSTI. MOMENTÁLNĚ PRACUJE JAKO MEDIÁTORKA NA MINISTERSTVU SPRÁVEDLNOSTI A POMÁHÁ ZRANITELNÝM OBĚTEM VYROVNAT SE S VYŠETŘOVACÍM A SOUDNÍM PROCESEM – DĚTEM, MLADÝM LIDEM S PORUCHAMI UČENÍ, OBĚTEM ZNEUŽÍVÁNÍ.</p>
OSOBNOST	<p>JEJÍ PŘIJMENÍ JE PŘESMYČKOU JMÉNA MORSE – MÁ OSOBNÍ POKLONA NEJVĚTŠÍMU OXFORDSKÉMU DETEKTIVOVÍ VŠECH DOB. BYSTRÁ, NEZÁVISLÁ, JEN EMOČNĚ TROCHU KŘEHCÍ, NEŽ BÝVALA.</p>

JMÉNO	<i>DETEKTIV KONSTÁBL CHLOE SARGENTOVÁ</i>
VĚK	<i>30</i>
OSOBNOST	<i>TVRDÁ, ALE LASKAVÁ, CHYTRÁ, PRACANTRA.</i>

JMÉNO	<i>DETEKTIV KONSTÁBL SARA# STILLWELLOVÁ</i>
VĚK	<i>31</i>
OSOBNOST	<i>DOČASNĚ PŘELOŽENA Z ODDĚLENÍ POHRĚŠOVANÝCH OSOB V READINGU. SEBEVĚDOMÁ, HLOUBAVÁ, PROFESIONÁLKA.</i>

JMÉNO	<i>DOKTOR BRYAN GOW, PSYCHOLOG SE ZAMĚŘENÍM NA PROFILOVÁNÍ ZLOČINCŮ</i>
VĚK	<i>56</i>
OSOBNOST	<i>„FANDA DO ŽELEZNICE, HLAVNÍ OPORA TÝMU NAVŠTĚVUJÍCÍHO HOSPODSKÉ KVÍZY A AMATĚRSKÝ MATEMATIK (NEPTEJTE SE MĚ, JAK TO FUNGUJE, PODLE MĚ JE TO PROTIMLUV).“</i>

Odesílatel: Tarek Osman

Komu: Nick Vincent

Datum: 21. května 2024, 14:05

Důležitost: VYSOKÁ

Předmět: Nechvalně proslulí — možný námět

Ahoj Nicku,

rychlá zpráva, než odcestuješ do New Yorku.

Kontaktovala mě nějaká Kelsie Smithová, která sledovala *Kdo zabil Luka Rydera*, a tvrdí, že by měla námět na další sérii. Jo, jasně, já vím, to říkají všichni, ale něco by na tom být mohlo. Ve zkratce: jedná se o vraždu dítěte z roku 2016. Té malé bylo tehdy osm let. Matku odsoudili na doživotí, ale všem, kdo jsou ochotní naslouchat, dodnes tvrdí, že to neudělala.

Netuším, s čím novým by tahle Smithová mohla přijít, ale popisuje to jako „bombu“. Co ty na to? Nestálo by to za prozkoumání?

T.

• • •

Odesílatel: Nick Vincent
Komu: Tarek Osman
Datum: 22. května 2024, 10:13
Důležitost: VYSOKÁ

Předmět: Re: Nechvalně proslulí — možný námět

Přesně jak píšeš, to do prdele „říkají všichni“. Víme aspoň, co za to chce?

• • •

Odesílatel: Tarek Osman
Komu: Nick Vincent
Datum: 22. května 2024, 10:45
Důležitost: VYSOKÁ

Předmět: Re: Re: Nechvalně proslulí — možný námět

Nic mimořádného, po mém soudu — zálohu předem a tantiémy. Což ukazuje, že je dobře informovaná. Co jí nabídnout něco málo, abychom si ji zaháčkovali, a mezitím se na to mrknout?

• • •

Odesílatel: Nick Vincent

Komu: Tarek Osman

Datum: 22. května 2024, 12:22

Důležitost: VYSOKÁ

Předmět: Re: Re: Re: Nechvalně proslulí — možný námět

Ani omylem, nic jí platit nebudu. Dělej sakra svoji práci, zjisti podrobnosti, a když se ukáže, že to má potenciál, někoho na to nasadíme. Zrovna nasedám do letadla, tak mi zítra něco pošli — všechno, co dokážeš vyhrabat.

• • •

Odesílatel: Tarek Osman

Komu: Nick Vincent

Datum: 23. května 2024, 16:33

Důležitost: VYSOKÁ

Předmět: Re: Re: Re: Re: Nechvalně proslulí — možný námět

Takže, zatím se mi podařilo zjistit tohle: Jmenovala se Daisy Masonová a týdný se o ní psalo v celostátním tisku. Tenkrát to přišlo jako blesk z čistého nebe — slušná rodina, hezká čtvrt v Severním Oxfordu. Ta malá — Daisy — jako by z oka vypadla JonBenét Ramseyové. Blondřaté vlásky, modré oči, komplet všechno. Vypadalo to na „jednoznačný“ únos, ale nakonec se ukázalo, že to nebude tak jednoduché. Vyklubal se z toho hodně temný příběh, ale než bych ti ho popisoval, příkládám raději výmluvný novinový článek.

Rodiče i po těch letech dál čelí šikaně na internetu, což se ale dá pochopit. A epizoda *Matek-vražedkyně* z roku 2021 ještě přilila olej do ohně.

Smithová nás bude nejspíš přesvědčovat o tom, že Daisyina matka je nevinná, jak ostatně celou dobu sama tvrdí. Akorát že se z ní tehdy vyklubala pěkná mrcha, úplná Cruella de Vil (takže by samozřejmě byla skvělý materiál pro rozhovor, kdybychom se dostali až tak daleko). Taky minulost měla hodně zašmodrchanou — v roce 1991 si hrála se sestrou na nafukovacím člunu, měly nehodu a ta malá ji nepřežila (informaci rovněž příkládám). Obžaloba to samozřejmě u soudu řádně využila a tvrdila, že nejdřív žárlila na sestru a potom stejným způsobem na dceru (navíc se dcera její sestře až neuvěřitelně podobala — jako vejce vejci).

Ve prospěch jejího možného očištění by hrál fakt, že se Daisyino tělo nikdy nenašlo, takže neexistovaly žádné forenzní důkazy. Policie měla hypotézu, kde by se tělo mohlo nacházet (mimochodem dost děsivou), ale přesto ho dodnes neobjevila.

Každopádně to podle mě za trochu času a zevrubnější průzkum stojí. A kdyby ta ženská vážně věděla něco nového...

• • •

Daisy Masonová: Matka shledána vinnou z „krutého a nepochopitelného usmrcení“

Mark Kirby

Jeden z nejsledovanějších soudních procesů loňského roku včera dospěl k šokujícímu verdiktu. Sharon Masonová (39) byla shledána vinnou z vraždy své osmileté dcery, k níž mělo dojít loni v červenci v Oxfordu během maškarního večírku v domě rodiny Masonových. Krátce po půlnoci byla Daisy Masonová nahlášena jako pohřešovaná, ale navzdory televizní výzvě a rozsáhlému policejnímu pátrání zmizela beze stopy.

U Oxfordského královského soudu mimo jiné zaznělo, že Barry Mason (46) měl několik mimomanželských poměrů a paní Masonová jimi byla tak „nebezpečně posedlá“, že se nedokázala dál chovat racionálně. Navíc u ní propukla silná nenávisť k dceři, které její manžel údajně věnoval až příliš pozornosti. V den konání večírku paní Masonová zjistila, že si dcera oblékla kostým mořské panny, místo aby si vzala šaty,

které jí obžalovaná pořídila. Kostým mořské panny v ženě vyvolal vzpomínku na smrt její sestry, a když se k tomu přidal stres z příprav oslavy a ženino podezření vůči manželovi, přestala se ovládat.

Dceru zabil a její tělo odvezla na staveniště k blízké železniční trati, kde ho zahrabala do sutin zbouraného mostu. Tyto kusy kamení byly následně odvezeny a nadrceny, a právě proto nebyly dívčiny ostatky nikdy nalezeny. U soudu se policie spolehlá na forenzní důkazy objevené nedaleko mostu — Daisyin zakrvácený svetřík a mléčný zub, který byl identifikován jako její.

Nařčení ze zneužívání

Paní Masonová se snažila shodit vinu na manžela. Tvrdila, že Daisy sexuální zneužíval a zabil ji, aby jeho chování nevyšlo najevo, ale kamerový záznam z kabiny strojvedoucího vlaku Virgin Cross Country dokázal, že kolečko na staveništi v době, kdy tam muselo být ukryto

tělo, tlačila právě paní Masonová.

Rodinné přátele a známé verdikt ohromil. Soused, který si nepřál být jmenován, řekl, že mu paní Masonová „vždycky připadala chladná a odměřená, přesto by nikoho z nás ani ve snu nenapadlo, že by byla schopná něčeho takového. Všichni jsme v šoku“.

Alison Stevensová, ředitelka Základní školy biskupa Kryštofa, již Daisy navštěvovala, vydala následující prohlášení: „Došlo k té nestrádnější tragédii — Daisy byla chytrá, hezká a oblíbená dívka a měla celý život před sebou. Bude nám moc chybět.“ Paní Stevensová potvrdila, že na školní zahradě byl jako vzpomínka na jejich začku vysazen kvetoucí strom s názvem montanoa neboli Mexican Tree Daisy.

Sharon Masonová byla odsouzena k doživotnímu trestu s minimální délkou pětadvaceti let strávených za mřížemi.

Daily Telegraph, 12. ledna 2017

Když péče skončí vraždou: Proč matky zabíjejí?

Nechvalně proslulý případ Daisy Masonové není zdaleka první vraždou dítěte, k níž došlo náhle a nečekaně. Co si z takových událostí máme odnést?

Gillian Averyová

Rodina Masonových byla dobře zajištěná, úspěšná a — alespoň z pohledu přátel a příbuzných — šťastná. Ale něco se zvrtilo tak šeredně, že osmiletá Daisy Masonová zemřela rukou vlastní matky. Tento čin, známý jako mateřská filicida, není žádnou novinkou — v literatuře se datuje zpět až k Médeie a také viktoriánské romány jsou plné zoufalých žen, které zabijí své dítě. Příčinou bývá stud, chudoba nebo duševní nemoc.

V dnešní době se spouštěčem stává pouze poslední jmenovaná pohnutka. Faktem zůstává, že matky mají tendenci usmrčovvat spíše novorozeňata než odrostlejší děti starší šesti let (v případech otců je tomu přesně naopak). Vražda osmiletého dítěte je u matek velice vzácná a často souvisí s potlačeným duševním onemocněním. V průlomové studii z roku 1969 rozdělil americký psychiatr, doktor Phillip Resnick, vraždy dětí rukou matky podle motivace a jednou z pěti postulovaných kategorií je laktační psychóza. K většině úmrtí však dochází vlivem špatného zacházení nebo z nedbalosti. Mnohem kontroverznější a děsivější jsou samozřejmě případy jako Diane Downsová, která v roce 1983 v Oregonu zastřelila jedno ze svých dětí, a těžce

takzvané „altruistické“ zabítí, kdy matka jedná z lásky a v upřímné víře, že dítěti bude jako mrtvému lépe a přestane strádat. A jako poslední a nejvzácnější se vyskytují „zabití ze msty“, k nimž matku vede snaha o potrestání otce dítěte, který má trpět. Často jsou důsledkem rozvodu nebo svěření dítěte do péče

Sunday Times, 15. ledna 2017

„Bylo to zvrácené. Nesnesla, že Daisy byla hezčí než ona.“ Podle manžela ďábelské vražedkyně Sharon Masonové jeho ženu šířila žárlivost do té míry, že viděla sokyni v lásce ve VLASTNÍ dceři

- Sharon Masonová (39) odešla včera od soudu s trestem pětadvacet let za vraždu své dcery v roce 2016 v jejich elegantním domě v Oxfordu
- Na večírku se ten večer v dceřině kostýmu pohybovala jiná dívka, takže si NIKDO NEVŠIML, že se nejedná o Daisy
- U soudu policie podrobně představila nález zdrcujících důkazů zločinu včetně jednoho z Daisyiných mléčných zubů
- Barry Mason (46) nám po vynesení rozsudku řekl, že se jeho žena přiznala k „odpírání lásky“ dceři, neboť on sám jí věnoval přílišnou pozornost; k dceři prý cítila odpor, protože se jí nepodařilo shodit přebytečná kila, která nabrala v těhotenství
- Došlo však k šokujícímu zvratu a ukázalo se, že Barryho Masona vyšetřují kvůli držení DĚTSKÉHO PORNA

MAL ROSBROOK PRO MAILONLINE

ZVEŘEJNĚNO: 17:32, 12. ledna 2017 | AKTUALIZOVÁNO: 20:24, 14. ledna 2017

 139
Přečíst komentáře

V soudní síni Oxfordského královského soudu vypukl ve středu, poté co byla Sharon Masonová odsouzena k doživotí za vraždu své osmileté dcery, chaos. Lidé na ni z galerie pokřikovali nadávky, na ulici pak na odjíždějící vězeňskou dodávku házeli vejce. Detektiv inspektor Adam Fawley před budovou po vynesení rozsudku vyjádřil spokojenost celého týmu s výsledkem procesu a řekl, že se jednalo o náročný případ, ale jejich prioritou bylo od počátku dosažení spravedlnosti pro Daisy.

Přehled dílů 28 >

Obsazení a tvůrčí tým [Uživatelská hodnocení](#)

Matky-vražedkyně

TV seriál • 2017 — • TV-PG

Krimi

Záhady

Forenzní psychologka, doktorka Vonda Flemingová, profiluje ženy, které zabily vlastní dítě, a zkoumá motivace tohoto nejtabuizovanějšího trestného činu. Obsahuje dramatické rekonstrukce.

Účinkují [Vonda Flemingová](#) [Michaela Steinová](#) [David P. Ellison](#)

• • •

Epizody >

TOP HODNOCENÍ

Pátek 10. května 2019

S3.E7 • Doma je tam, kde to bolí nejvíc

Sharon Masonová měla na první pohled vše. Pohledného manžela, překrásný domov, dvě báječné děti, ale...

★ 9,6/10 ☆ Hodnotit

[Databáze IMDb](#)

• • •

RODINNÁ TRAGÉDIE NA DOVOLENÉ

Zítřka se z Lanzarote vrací rodina Croydonových potě, co je na vysněné dovolené potkala strašlivá tragédie. Gerald Wiley (52) s manželkou Sadie (46) se před týdnem vypravili na dovolenou na ostrov i se svými dvěma dcerami, Sharon (14) a Jessicou (2).

Pan Wiley byl po třiceti letech propuštěn ze společnosti London Underground a za peníze z odstupného se rozhodl pořídit rodině pobyt, na který jen tak nezapomené. Když došlo k tragédii, všichni si užívali párty na pláži u hotelu, ve kterém bydleli. Dříve to odpoledne se konala soutěž o nejhezčí kostým pro mladší děti a Jessica, převlečená za mořskou pannu, se umístila na prvním místě.

Svědci vypověděli, že počasí bylo dobré a moře klidné, takže ve vodě dováděla spousta dětí.

Vic Jardine

Jessica se Sharon si hrály v nafukovacím člunu. Krátce po čtvrté hodině si zaměstnanci hotelu uvědomili, že dívky nejsou k nalezení. Až pan Wiley uviděl nafukovací člun na moři, daleko od břehu, a okamžitě spustil poplach. Zaměstnanci hotelu ihned zavolali pomoc a pan Wiley se k dcerám snažil doplavit. Několik dalších rekreatantů se pokoušelo pomoci, ale dřív než se k oběma dívkám dostali, člun se vyfoukl a ony se ocitly ve vodě.

Místní zdravotníci se holčičku snažili resuscitovat, ale nakonec museli Jessicu Wileyovou prohlásit na místě za mrtvou. Pana Wileyho, který měl tou dobou angínu, odvezli k ošetření v místní

nemocnici. Sharon Wileyová, žačka Colbournské střední školy, utrpěla drobné oděrky a pohmožděnin.

Pauline Poberová (42) z Wokinghamu celé události přihlížela. „Trhá mi to srdce. Všichni jsme se bavili na pláži — děti se radovaly, všichni byli uvolnění a užívali si to. Jessica byla překrásná, spokojená holčička — jejich andílek. Byla to příšerná tragédie. Moc myslím na Sharon. Když se konečně dostala na pláž, byla silně rozrušená.“

Místní potvrdili, že proudy v tom místě dokážou být zrádné. Od roku 1989 došlo v dané oblasti ke třem utonutím. Pan Wiley včera řekl: „Oba se ženou jsme úplně zdracení. Jessie byla náš dar od Boha. Bez ní bude náš život prázdný — nikdy se přes to nepřeneseme.“

Croydon Evening Echo, 3. srpna 1991

• • •

Odesílatel: Nick Vincent
Komu: Tarek Osman
Datum: 24. května 2024, 11:07
Důležitost: VYSOKÁ

Předmět: Daisy Masonová

Tak fajn, беру. Ať se na to někdo mrkne. Ideálně někdo přímo na místě, ať nemusíme platit za letenku.

• • •

Odesílatel: Tarek Osman
Komu: Nick Vincent
Datum: 24. května 2024, 11:45
Důležitost: VYSOKÁ

Předmět: Re: Daisy Masonová

Bezva. Nech to na mně. Někdo mi myslím říkal, že Rob na teď někdy plánuje dovolenou v Británii. Zjistím to. Dvě mouchy jednou ranou a tak.

Adam Fawley

23. července 2024

08:15

„Nemusíš mi číst. Zvládnou to sama.“

Lily si mě měří stejným pohledem jako její matka. Pohledem, který říká: „Vidím ti až do žaludku, ale stejně tě mám ráda.“

Usměju se na ni a ukážu na půlku nesněženého vejce natvrdo na jejím talíři. „Jestli si myslíš, že kvůli tomu přehlédnu, žeš nedojedla snídani, tak to tě bohužel budu muset zklamat. A vůbec, nečtu to tobě, ale sám sobě.“

Kuchyňské dveře za mými zády se rozrazí, Alex vejde dovnitř a vnese do místnosti vůni čerstvě umytých vlasů. V ruce drží toust.

„Budeš mít žaludeční vředy.“

Zakřením se. Je to ohraná hláška. „Nemám čas si sedat — o půl desáté mám schůzku a musím Lily zavést do Tvořivé dílničky...“

Lily zvedne oči a dramaticky protočí panenky. „Nenávidím prázdniny! Jestli budu muset ještě jednou kreslit barvou napatlanou na ruce, začnu ječet...!“

Bože, mít tak znovu šest. Podívám se na Alex a usměju se. „Životní lekce, zlatíčko,“ řeknu, pohladím Lily po vlasech, což sice nesnáší, ale toleruje — asi jako kočka, když ji škrábeta na břicho. Akorát že u obou musíte vědět, kdy přestat. „Aspoň vidíš, jaké to je být dospělák.“

„Muset trávit celý den s pitomci a dělat nudné věci,“ zardmolí.

Což, popravdě řečeno, celkem přesně odpovídá popisu mé práce. Věřte mi, protiteroristické má k Jamesi Bondovi fakt hodně daleko. „Přesně. Ale ty to zvládneš. A večer si dáme pizzu.“

Lily se zatváří trochu méně roztrpčeně. Cesta k jejímu srdci odjakživa vedla přes sýr a sacharidy.

„Hezká sekera,“ podotkne Alex a cestou k lednici se přes rameno podívá na mou knihu. „A ty bříšáky taky nevypadají zle.“

„To je Beowulf!“ oznámí jí Lily a zvedne ze stolu lžici. „Bojuje s příšerou jménem Grendel. Jen já vím, co se stane.“

Alex předstírá zděšení. „Není to pro šestiletou trochu děsivé?“

„Je to dětská verze,“ odpoví Lily. „Ale já vím, že Grendel žere lidi. Protože to příšery dělají.“

„Dobrá,“ řekne Alex a snaží se nesmát. „Tak v tom případě je asi všechno v pořádku.“

Lily se soustředí na vejce. „Táta taky chytá příšery. Je to jeho práce. Akorát nemá sekeru. Má počítač.“

Alex dcerku políbí na čelo a podívá se na mě. Oči jí jiskří smíchem. „Bez sekery se obejdu. Zato vypracované bříšáky, to je jiná.“

Lily si povzdechne a vydá dáivý zvuk. „Fuj, hlavně žádné muckání!“

• • •

O deset minut později se Alex snaží vypakovat Lily ze dveří a já horečně hledám klíčky od auta.

„Přijdeš večer včas?“

„Snad jo. Pokud se nepříhoda něco nepředvídaného.“

Přitáhnu si ji k sobě, přivoním k jejím vlasům, cítím kávu, kterou nedopila.

Alex si povzdechne. „Když tohle řekneš, vždycky se něco přihodí!“

• • •

HESCOMBE

Margaret Collierová se zastaví na mýtině, zůstane tiše stát a naslouchá. V ostružině před ní jemně švitoří střízlík, křovím se prodírají holubi, v závanu větru šustí listí. Někde četla, že Thomas Hardy dokázal pouze na základě ševelení listí ve větru rozlišit jednotlivé druhy stromů. K tomu má ona rozhodně daleko, a přesto by to ráda jednoho dne zkusila. Ale dnes ne. Dnes má na starosti dceřina roztomilého, ale dost náročného labradora a na nic jiného jí nezbývá prostor. Slyší ho, jak se dere křovím a radostně poštěkává. Povzdechne si a doufá, že neobjevil další liščí trus. Minule se ten zápach doma držel několik dní.

Zavolá na něj a proplétá se mezi stromy až na okraj Hescombe Mere. Příští týden tu vodárenská společnost zakáže odčerpávat vodu, a když si teď žena nádrž prohlíží, přesně chápe proč. Na této straně břeh strmě klesá do vody, zato pozvolné sešikmení na opačném konci připomíná rozpraskaný beton. Hejno racků se brodí v ustupujícím pruhu bahna. Margaret se otočí a vydá se po pěšině, která by za normálních okolností lemovala vodní hladinu. Pes se žene vpřed, uši mu vlají. Přestože žena ví, že vyjednávání se psy má asi stejný efekt jako vyjednávání s politickými kariéristy, dá tomu šanci.

„Flynne! Flynne? Kde jsi? Ne abys vběhl do vody!“

Pozdě. Pes se daleko před ní ráchá v mělkém blátě, po chvíli se však tryskem rozběhne zpátky k ní. Margaret napadne, že jeho výcvik konečně přináší výsledky, ale to se plete. Flynn nese něco v tlamě. Přirítí se k ní, spokojeně jí zabrzdí u nohou, vrtí ocasem a dívá se na ni oddaným psím pohledem, protože byl přece moc hodný, no ne?

Margaret ví, že za „dárky“ by člověk měl být vděčný (Nebo to platí o kočkách? Není si jistá), ale radost z téhle nechutné věci vážně nedokáže ani předstírat. Už jen z toho puchu se jí zvedá žaludek.

Flynn si lehne na přední tlapy, štěká a štouchá do toho čumákem. Proč psi tak milují boty?

„Děkuju, Flynne, ale myslím, že by tomu bylo líp tam, odkud jsi to přinesl, co ty na to?“

Po těch slovech žena vytáhne z kapsy sáček na psí exkrementy, neochotně tu věc uchopí mezi palec a ukazováček a zvedne ji ze země. Snaží se příliš nesoustředit na hnusnou slizkou hmotu uvnitř. Na poslední chvíli se vzpomene na Flynna, který si myslí, že s ním chce hrát „najdi a přines“, chytí za obojek a drží ho u sebe. Teprve pak se natáhne a odhodí předmět co nejdál do vody.

„Tak fajn,“ řekne. „Jde se domů.“

Otočí se a vydá se zpátky po cestě, kterou sem přišla, podél vody a nahoru po břehu. Vtom ji zaujme bříza a na ní obrovský trs sírovce, kterého si nikdy dřív nevšimla. Proto jí chvíli trvá, než si uvědomí, že pes zase zmizel.

„Flynne? Kde jsi?“

Nic.

Žena lehce znejistí — pes není její a ona by nerada, aby došlo k nějakému neštěstí v době, kdy ho hlídá —, a tak pospíchá zpátky a pořádně se jí uleví, když z nedalekého houští

za tím přišerným starým dubem, o kterém všichni neustále mluví, uslyší vrčení a čenichání.

Znovu na Flynna křikne, ale pes ani teď neuposlechne. Což jí štvě, protože není oblečená na to, aby ho táhla křovím. Z praktických důvodů si nasadí rukavice a prodere se ostružiním na mýtinu za dubem. Strom se nad ní sklání, kmen rozpůlený, prastaré větve zkroucené do stran jako prsty, které se po ní natahují.

Margaret uvidí, že Flynn za něco vši silou tahá. Vyrazí směrem k němu, ale pak se na místě zastaví a zamračí se. Není sice žádná botanička, ale tohle se jí nějak nezdá. Pod nohama jí křupe vrstva letitých uschlých skořápek žaludů a mezi nimi tu a tam raší šedozelený lopuch. Jenomže místo, v němž se hrabe Flynn, je obrostlé čerstvými zelenými kopřivami. A nejen to — připomíná lehce vyvýšené záhony, jaké má doma. Tak pravidelné, tak dokonale čtyřhranné. Navíc ty rozměry — délka i šířka — člověk by si pomyslel, že to je...

Flynn naposledy mocně zatáhne a zakymácí se, ale svou odměnu konečně svírá v tlamě.

Ženin křik vyplaší všechny holuby v okolí.

• • •

OXFORD

„Nevidělas moje tenisky? Potřebuju je na trénink.“

Janet Gislinghamová klečí na všech čtyřech a věnuje se pračce, která si už zase postavila hlavu. „Netuším, kde jsou, Billy. Kam jsi je dával naposledy?“

Billy se zamračí. „Tam už jsem to zkoušel. Někdo mi ji musel někam schovat.“

„No, já to nebyla.“ Janet zabouchne dvířka pračky, zvedne hlavu a konečně se začne soustředit. „Počkat, řekl jsi ‚ji‘?“

Billy přikývne.

„Takže jsi ztratil jenom jednu botu?“

Chlapec se zatváří trochu rozpačitě. „Promiň, mami.“

„Ale no tak vážně, Billy, kdo ztratí jednu botu?“

Billy pokrčí rameny. „Neudělal jsem to schválně.“

Janet vstane. Ucíťí bolest v kolenou.

„Pojď, půjdeme za tátou a uvidíme, jestli se mu ji nepodaří najít. Koneckonců je přece detektiv.“

. . .

HESCOMBE

Detektiv seržant Triona Bradleyová si dřepne vedle kolegyně z výjezdovky. „Tak jo, Markeyová, co tu máme?“

„Starej dobrej mělkej hrob,“ odpoví žena a sedne si na bok. Horní vrstva hlíny už byla pečlivě odstraněna z většiny plochy, ale v místech, kde dřepí, se nachází hlubší a nepravidelná díra. Bradleyová zahlédne světlý odlesk kostí i chomáč tmavých vlasů.

„Za nález prej můžeme děkovat jednomu čoklovi.“

„Aha, takže psí detektor,“ přitaká Bradleyová s pousmáním. „Co bychom si bez nich počali.“

„Zjevně tady čenichal a ryl čumákem v hlíně, a když ho odtud majitelka přišla odtáhnout, všimla si týhle úhledně navrstvený hromádky hlíny ve tvaru hrobu.“ Markeyová se ušklíbne. „Tlející ruka už byla jenom taková třešnička na dortu.“

Bradleyová přikývne. „Máš tušení, jak dlouho tady to tělo leželo?“

„Patolog by měl mít hrubej odhad. Slíbil, že pitvu provedou hned zítra ráno. Ale pokud se ptáš, jestli je to Ellie...“

Jistěže se ptá. Kdo jiný by to mohl být? Studentka druhého stupně střední školy v Cheltenhamu, která si jednoho večera vyrazila ven s přáteli a domů se už nevrátila. Trocha neškodné bujaré zábavy s tragickým koncem. Dívčina bystrá tvář se sebejistým výrazem na ni od té doby hledí z nástěnký oddělení vražd policie South Mercia, ale navzdory veškerému úsilí a rozsáhlému pátrání se od prvního dne řešení případu neposunuli ani o píd'. Jestli je to ona... Strašné, přemýšlet o nálezu těla jako o „pokroku“, ale pro policistu tělo představuje důkazní materiál, ačkoli rodinu připraví o veškeré zbytky naděje.

„Nedopust', aby se detektiv inspektor Tateová nechala unýst,“ pokračuje Markeyová. „Ale porost by moh odpovídat hrobu vykopanýmu přibližně před měsícem. Když se půda prokypří, vždycky nejdřív vyraší kopřivy.“

„Člověk se každý den naučí něco nového.“

Markeyová se usměje. „Znám jednoho botanika na Birminghamský univerzitě, poptám se. Ale jak říkám: než začnete pálit do plnejch, počkejte si na pitvu.“

Bradleyová se narovná a rozhlédne se kolem. Mýtina je posetá žlutými policejními značkami a působí jako ponurá verze pohádky *O Jeníčkovi a Mařence* pro dospělé.

„U tý zadní ležela ta ruka,“ podotkne Markeyová. „Kdyby sis říkala, proč je tak daleko a bokem od ostatních, tak náš čtyřnohej přítel nechtěl svůj úlovek pustit, což je pochopitelný. A tamhleta značka? Tak u tý z ruky odpadla zápěstní chrupavka.“

V horní části svahu sedí na ležícím kmeni žena ve středním věku a snaží se uklidnit rozjívěného labradora. Je sinálá, výsledný dojem ještě umocňuje její jasně červené tričko.

Zbytek svahu vypadá jako vystřížený z televizní kriminálky. Modro-bílá páska, pět šest pochůzkářů podrobně pročešává okolí. Večer je všichni uvidí ve zprávách.

Bradleyová se otočí zpátky k Markeyové. „Jak dlouho to potrvá?“

„Vykopat tělo? Dva kolegové už jsou na cestě, ale stejně několik hodin. Takže pokud máš ještě něco jinýho na práci...“

Bradleyová zavrtí hlavou. „Ne. Nic, co by nemohlo počkat. Budu v autě.“

• • •

GloucesterLive

Středa 24. července 2024 | Naposledy aktualizováno 9:18

Tělo nalezené v lesích: Je to Ellie?

Aktuálně

Amy McGrathová

Uložit

Policie South Mercia doposud odmítá komentovat variantu, že by tělo nalezené v Hescombe Woods mohlo patřit pohřešované dospívající dívce Ellie Harbenové z Gloucestershiru. Místní pejskařka včera v brzkých ranních hodinách v lese objevila mělký hrob. Spustila se rozsáhlá policejní akce. Obyvatelé dané oblasti zaznamenali na blízkém parkovišti přítomnost několika policejních vozů a forenzní dodávky.

Ellie Harbenová (19) zmizela 23. června po oslavě letního slunovratu ve společnosti několika kamarádek, konané na místě zvaném Rollright Stones, vzdáleném asi osm kilometrů od Hescombu. Toto starobylé místo je opředené řadou mýtů a legend. Podle jedné z nich mladá žena, která seskupení kamenů o půlnoci oběhne nahá, spatří muže, za něhož se provdává. Elliiny kamarádky potvrdily, že právě to měly ten večer v plánu,

ale když nastala půlnoc, většina z nich si to rozmyslela a pouze Ellie ještě s jednou dívkou se rozhodly nápad realizovat. Někdy v průběhu následujících patnácti minut Ellie zmizela.

Rollright Stones

Policie South Mercia se dostávala pod tlak, protože s případem nemohla hnout, Elliina rodina zase opakovaně vyzývala veřejnost, aby se přihlásili možní svědci, ale co se dívce stalo, zůstává dodnes záhadou. Ellie měřila 167 centimetrů a měla hnědé vlasy po ramena. V každém uchu měla pět perliček, na levém ukazováčku nosila stříbrný prsten s modrým kamenem, v jehož středu byly vyryté její iniciály.

Požádali jsme detektiva inspektora Marciu Tateovou, která vyšetřování případu Ellie Harbenové vede, o vyjádření. Sdělila nám však pouze to, že ostatky byly odeslány na expertizu a oficiální tiskové prohlášení vydají, až budou znát její výsledky. Vyžvala také, aby média respektovala soukromí Elliiny rodiny „v této nesmírně těžké chvíli“.

Každý, kdo by měl informace o tom, co se Ellie stalo, má neprodleně kontaktovat policii South Mercia na čísle 01452 056758 nebo se obrátit na CrimeStoppers.

Po útoku nožem ve Stroudu zatčen patnáctiletý chlapec

Policie vyslýchá mladíka po smrtelném pobodání šestnáctiletého Jadena Williamse minulý pátek... /Číst celý článek

Nová filmová adaptace knihy Cider s Rosie

Uznávaný režisér David Appia se v roce 2025 rozhodl zfilmovat mistrovské dílo Laurieho Leeho, natáčet bude ve Sladu... /Číst celý článek

Radnice přijímá nová opatření proti dopravním zácpám

Městská rada Cheltenham City se chystá představit nové schéma, které zabrání dopravním zácpám v centru...

/Číst celý článek

Kontroverzní developerský projekt předmětem veřejného slyšení

Obyvatelé Upper Winthorpu nadále protestují proti realizaci projektu s 1500 novými bytovými jednotkami...

/Číst celý článek

Muž (24) zemřel po srážce nákladních aut na A40

Sobotní smrtelná nehoda si vyžádala další lidský život, neboť Terry Lindsay z Bishop's Cleeve podlehl... /Číst celý článek

**V Chipping Nortonu bude žít další
celebrita**

Na oblíbené adrese „Chipping Norton“
se patrně rozšíří řady slavných obyvatel.
Proslýchá se totiž, že hollywoodská hvězda...

/Číst celý článek

**Místní hospoda se účastní celonárodní
soutěže o nejlepší podnik**

Hospoda Beetle & Frog z Temple Hescombu
se dostala do užšího výběru prestižní...

/Číst celý článek

**Gloucestershire převálcovl Middlesex
v Twenty20**

Sanderson skóroval v debutu století...

/Číst celý článek

• • •

OXFORD

Výhled z bytu Garetha Quinna je úchvatný i za špatného počasí, a to dnes rozhodně nepanuje. Blankytná obloha je jako vymetená, a když Maisie vyjde na balkon, i v takto brzkou ranní hodinu cítí na holých nohou hřejivé sluneční paprsky. Chvilí postojí venku a kochá se výhledem. Bydlí tu už bezmála šest let, a přesto se jí byt nikdy neomrzí. Miluje na něm úplně všechno: umístění, zařízení, prostor. Jedinou vadou na kráse je představa, že by musela dennodenně snášet kočárek čtyři patra dolů a zase ho vynášet nahoru. Ale to se vyřeší, až nastane čas. Sevře oběma dlaněmi hrnek bylinkového čaje

a zhluboka se nadechne čerstvého vzduchu. Z prostorného otevřeného obývacího pokoje za sebou slyší svého manžela u kávovaru Nespresso.

„Maisie,“ zavolá na ni. „Dáš si kafe?“

„Ne, díky. Mám čaj.“

O chvíli později za ní Quinn vyjde na balkon. „Velice elegantní,“ podotkne Maisie a prohlédne si ho od hlavy až k patě. „Ale nebude dnes na uniformu moc teplo? Čeká tě nějaký pohovor nebo co?“

Quinn odloží šálek na stůl. „Nic takového. Zatím ne. Je to kvůli setkání s obyvateli ohledně té pitomé uzavírky Botley Road. Běh na zatraceně dlouhou trať.“

„Kvůli tomu ses nemusel tak parádit.“ Maisie se na něj usměje přes okraj hrnku. „Děláš to pro sebe, přiznej se.“

Quinn se krátce zasměje. „Kdybych se rád hezky oblíkal, šel jsem na kněze. Včera jich byla ve městě celá horda. Asi nějaká konference. Mělas vidět ty hadry.“

Maisie se zamyslí. „Přemýšlím, jak se říká skupině kněží. Bílé límečky?“

Quinn zavrtí hlavou. „To mi spíš evokuje kravaťáky. Nebo poldy. Každopádně budu na zítřek potřebovat další košili. Jde o tu operaci v Sommertownu, která bude určitě stejně poutavá jako ta báječná a zábavná agenda, co nás čeká dneska.“ Quinn si natáhne nohy. „Kdybych umřel nudou, postarej se o to, aby to uznali jako skon při výkonu služby.“

• • •

GLOUCESTER

Sotva detektiv inspektor Marcia Tateová projde dveřmi, už ostatní bombarduje otázkami. Vzhledem k tomu, že takto

postupuje vždy, nikoho to nijak zvlášť nepřekvapuje. Snad jen úroveň decibelů přizpůsobuje důležitosti případu, takže v tuto chvíli dosáhla v podstatě maximální hlasitosti.

„Něco nového o oběti? Bradleyová, jak jsme na tom s identifikací? Je to Ellie?“

Triona Bradleyová zaskřípe zuby. Stačila jí půlroční spolupráce s Tateovou a je s podivem, že si samým skřípěním nevykloubila čelist.

„Zatím nevíme, šéfe — dělají na tom přednostně, ale začali teprve v devět...“

Tateová si dramaticky povzdychne a ostentativně se zadíva na hodinky.

„Rozhodla ses osobně neúčastnit, seržo?“ zeptá se Bradleyové potutelně detektiv konstábl Holloway. „Moc brzy po avokádovém toustu?“

Ze zadní části místnosti se ozve smích. Bradleyová zvedne obočí, ale zdrží se komentáře — pokud jde o Hollowaye, pomsta musí nejprve dozrát, aby chutnala sladce. „Účastnila jsem se už spousty pitev, detektive konstáble Hollowayi, a snídaně mi nikdy nestála v cestě. Pro tvoji informaci, šel tam seržant Heston, a jakmile něco zjistí, okamžitě se ozve. Už mi psal, že k identifikaci použijí zubní záznamy.“ Změří si Hollowaye významným pohledem. „A kdyby ses namáhal přečíst si moji zprávu, věděl bys i to, že oběť byla nalezena obličejem dolů a s rukama svázanýma za zády izolační páskou. Což je věc, kterou najdeš v každé zahradní kůlně.“

„Tak fajn,“ pronese ostře Tateová, která očividně naznala, že se Bradleyové dostalo prostoru víc než dost. „Je ode mě příliš troufalé doufat, že už někdo obchází dům od domu a vyslýchá místní? A co ta žena, která našla hrob, mluvili jsme s ní?“

„Včera večer jsem s ní sepsal výpověď,“ zadrmlí Holloway. „Je užitečná asi jako dřevá vá lžíce. Furt jenom mlela o tom svým debilním psovi...“

„S obchůzkou začneme hned dopoledne,“ vyhrkne Bradleyová. „Nejbližší nemovitosti se sice nacházejí dost daleko, ale stejně je bude potřeba pokrýt...“

„Díky, detektive konstáble Bradleyová,“ pronese Tateová, „za velice užitečnou poznámku z příručky pro začínající policisty. A za odměnu se právě tohoto úkolu chopíte vy a konstábl Holloway.“

Tateové při těch slovech zlomyslně zajiskří v očích. Bradleyová sice doufá, že se jí to jenom zdálo, ale nejspíš ne. Holloway se tváří, jako by mu právě lekla zlatá rybka.

„Máme obcházet domy? Nejsou tu snad od toho uniformy?“

„Jste tu od toho vy, Hollowayi!“ opáčí Tateová odměřeně. „Dokud nerozhodnu jinak.“

„Navíc ten hrob museli vykopat před několika týdny — jaká je šance, že si někdo bude něco pamatovat?“

„To ale nezjistíte, dokud se nezeptáte, nemám pravdu? Navíc se bavíme o dost řídké zalidněné oblasti — a navíc samými zbohatlíky. Takoví lidé mají tendenci všímat si čehokoli nezvyklého. A k tomu mívají bezpečnostní kamery!“

• • •

Hescombe

Wikipedie, otevřená encyklopedie

Hescombe je malá vesnice v Cotswolds a civilní obec v Gloucestershiru, Anglie, situovaná nedaleko Broadway, Worcestershire. Při sčítání lidu v roce 2011 měla 76 obyvatel.

Geografické údaje [editovat]

Hescombe leží zhruba 3 kilometry od silnice A44 spojující Oxford s Eveshamem. Jedná se o hustě zalesněnou oblast, v níž se nachází Hescombe Mere, malé jezero o rozměrech přibližně 0,8 km na délku a 0,4 km na šířku (v nejšířším bodě). Na svou velikost je nezvykle hluboké — maximální hloubka dosahuje 53 metrů.

Historie [editovat]

V 9. století se na místě nacházela osada, o níž se později psalo v *Knize posledního soudu* (*Domesday Book*). Název Hescombe patrně vznikl odvozením ze starých anglických slov *hægtesse* (čarodějnice) a *cumb* (údolí nebo kotlina), tedy „údolí čarodějnic“.^[1] O čarodějnicích, jež měly v tomto místě údajně žít, se traduje řada pověr, které zahrnují *Mother Crookfinger*, *Alice Cold-Bones* a *Black Agnes*.^[2] Mnozí moderní vědci se domnívají, že poslední jmenovaná byla pronásledována výhradně kvůli barvě pleti.^[3]

Ve středověku se v Hescombe Mere konalo několik čarodějnických procesů, pravděpodobně také kvůli extrémní hloubce tamní vody a strmému útesu na východní straně jezera. „Čarodějnické koupele“ byl postup praktikovaný na daném místě ještě v roce 1738.

Ilustrace části Rollright Stones z knihy Joan Blaeuové *Královi muži*

V okolí se nachází řada důležitých neolitických a megalitických nálezů z doby bronzové včetně Rollright Stones. Některá z nich se stala důležitými centry pro novodobé pohaný a další náboženské a ezoterické skupiny.^{[4][5]}

• • •

Bradleyová s Hollowayem tu strávili už hodinu, ovšem prozatím nic valného nezjistili. Navštívili asi desítku domů v nejbližším okolí, ale dozvonili se pouze ve třech: ve dvou jim dveře otevřel někdo z personálu s velmi chabou angličtinou, oznámil jim, že majitelé jsou pryč a o ničem dalším se nechtěl bavit, ze třetího se vynořil hipsterský chlapík na otcovské dovolené, v tílku a šortkách, který řídil „investiční fond kryptoměn“. Bradleyová musela předstírat kýchnutí, aby zamaskovala smích.

Jenomže jestli se vrátí do kanceláře s nepořízenou, on je ten humor přejde. Bradleyová úplně slyší, co by jim Tateová řekla: namazala by si je na chleba a nešetřila sarkasmem. Ale v řadě domů zbývá ještě jeden, poslední — sen všech časopisů o bydlení: krémová kamenná fasáda porostlá bujnou vistárií. Holloway zaparkuje na kruhové šterkové příjezdové cestě s velikým namodralým kovovým zajícem ve skoku, umístěným na ploše uprostřed.

„Další podělaná ztráta času,“ zamumlá cestou ke dveřím. „Vždyť odsud není vidět ani na tu pitomou silnici, natož na les.“

„Hele, nikdy nevíš,“ namítne Bradleyová optimisticky. „Třeba zrovna venčili labradora a po cestě narazili na hororový výjev.“

Holloway ji zpraží pohledem. „Vždyť ani netušíš, jestli mají psa...“

Vtom ho přeruší štěkot. Zpoza domu vyběhne veliký světlý labrador, řítí se směrem k nim a přistane jim u nohou v obláčku zvířeného prachu a drobného šterku.

Bradleyová se k němu obrátí. „První pravidlo policejní práce na venkově: lidi na sever od Londýna vždycky vlastní labradora!“ Ukáže směrem k domu: dveře se otevřely, na zápraží stojí žena a utírá si ruce do kuchyňské utěrky.

Třicátnice s dokonalým účesem, v drahých džínách a tričku tak bělostném, že stoprocentně ještě nemělo tu čest s pračkou. „Vypadá to, že nám psí alarm ušetřil práci.“

Není snadné tvářit se důstojně, když vám na stehno slintá roz dováděný labrador, ale Bradleyová dělá, co může.

„Detektiv seržant Bradleyová, detektiv konstábl Holloway, policie South Mercia. Vy budete paní Philippa Waverleyová...? Můžeme na chvíli dál?“

Žena těká pohledem od jednoho ke druhému. „Přišli jste kvůli tomu povyku v lese? Obávám se, že k tomu vám moc neřeknu. Nic o tom nevím.“

Bradleyová se na vteřinu odmlčí. „Přesto byste nám mohla být velice nápomocná.“

Podobných frází má na skladě spoustu — nejde o standardní policejní hlášky, ale ani o běžné každodenní obraty. Jsou lehce nevšední, vymyšlené tak, aby jemně vykolejily kohokoli, s kým bude mít co do činění.

Žena se tváří nerozhodně. „Ale za hodinu mám jógu...“

Bradleyová se na ni zářivě usměje. „Skvěle. Nezdržíme vás dlouho.“

• • •

Textová zpráva od koronerky Barbie Markeyové detektivu seržantu Trioně Bradleyové

Předběžnej report. Vaše oběť rozhodně NENÍ Ellie Harbenová. Další věc je, že v půdě nad tělem jsme našli náušníci (na obrázku v příloze). Oběti nepatřila, protože ta nemá propíchnutý uši, a možná s naším tělem nijak nesouvisí, ale pro jistotu jsme z ní sejmuli vzorek DNA. Blbý je, že se jedná o jednoduchou stříbrnou pecku, takže asi nic dostatečně specifickýho, aby se dala dohledat. Ptala jsem se svýho kámoše botanika na rychlost růstu tohoto konkrétního druhu kopřivy. Když k tomu připočteme počasí, který poslední dobou panovalo, k narušení půdy došlo nejspíš tak před pěti až šesti týdny. Takže v období mezi 10. a 17. červnem. Snad to pomůže.

...

HESCOMBE

„Takže jste si v poslední době nevšimla ničeho podezřelého, paní Waverleyová? Něčeho nebo někoho na ulici, čehokoli, co vám připadalo zvláštní?“

Triona Bradleyová dělá, co může, aby zachovala klid, je-
nomže ta ženská lítá po kuchyni jako splašená. Neustále

něco bere do ruky a zase to pokládá nebo bezdůvodně pouští vodu. Jenom ji sledovat je vysilující.

Bradleyová odloží šálek (Villeroy & Voch, všimne si; #hogofogo). „Paní Waverleyová?“

Žena se k nim obrátí čelem. „Obývací pokoj se nachází v zadní části domu,“ pronese, jako by se jednalo o zbrusu novou dispozici, s jakou se ještě nikdy nesetkali. „Je z něj výhled na bazén. Držíme se doma a okolí si nevšímáme.“

„Nedošlo v nedávné době k vloupání do kůlny nebo jiných budov na vašem pozemku?“

Žena se zamračí. „Ne, ovšemže ne — to bychom přece nahlásili.“

„A co pes?“

Čelo se nakrčí ještě víc. „Co s ním?“

Bradleyová se usměje. „Vsadila bych se, že potřebuje hodně pohybu a okolní lesy jsou k venčení ideální. Mohla jste si všimnout něčeho, co vám tehdy nepřípadalo důležité. Nebo on možná...“

„Já do lesa nechodím,“ pronese paní Waverleyová až překvapivě kategoricky.

Bradleyová se znovu usměje. „Skutečně? To mě velice překvapuje.“

Žena sebou neznatelně cukne. „Tak když už to musíte vědět, to místo mě děsí. Dost na tom, že na něj narazíte na všemožných webových stránkách — aspoň že tam nepověsili pamětní desku, jinak bychom čelili neustálým nájezdům vykradačů hrobů.“

Bradleyová nechápe. „Promiňte, ale teď vám nerozumím. Jakých vykradačů?“

Žena si ji změří pohledem. „Copak vy nejste místní?“

„Jak jsme říkali, sídlíme v Gloucesteru. Já žiju ve Finstocku. Čili odpověď zní ne.“

„Takže o tom nevíte?“

„O čem?“

„O Babském dubu.“

„Babský dub? O tom jsem nikdy neslyšela.“

„Skutečně? To mě velice překvapuje.“

Žena si ji znovu změří pohledem. Očividně usoudila, že síly jsou vyrovnané.

Bradleyová se ušklíbne. „Třeba byste nás mohla vyvést z temnoty nevědomosti. Buďte té lásky.“

Žena stiskne rty. „Stalo se to už dávno, někdy v padesátých letech. Děti tenkrát našly kostlivce. Lezly po stromech a vybraly si nesprávný kmen.“

Bradleyová nakrčí čelo. „Chcete říct, že byl uvnitř?“

Žena přikývne. „Ve vykotlané díře v tom starém děsivém stromě — v tom, co vypadá jako Ent.“

Bradleyová rozhodně nečekala narážku na Tolkiena, nic méně přesně ví, který strom má paní Waverleyová na mysli. Navíc má pravdu, dub působí až děsivě živoucím dojmem, jako by se měl dát každou chvíli do pohybu.

„Říkalo se, že tam ty kosti musely ležet několik set let — větve prorostly přímo skrz hrudní koš. Ty kluky to tenkrát vyděsilo k smrti.“

„To si dovedu živě představit,“ konstatuje Bradleyová suše.

„Počkat, o tom jsem něco slyšel,“ ozve se Holloway zničehonic a obě tím zaskočí. „Akorát mi nedošlo, že to bylo tady. Považovali ji tenkrát za čarodějnici, že? Strčili ji dovnitř a svázali, aby zemřela hladu, ne?“

Žena se k němu obrátí. „Přesně tak. Nasadili jí železnou masku.“

• • •

Babský dub

Wikipedie, otevřená encyklopedie

Babský dub je prastarý strom rostoucí v lesích poblíž obce Hescomb, Gloucestershire, Anglie. Do povědomí lidí vstoupil v roce 1956, když dva místní školáci objevili uvnitř kmene ženskou kostru. Forenzní antropologové použili k určení stáří kostí metodu radioaktivního uhlíku a výsledky ukázaly, že mohou být staré přibližně 300 let.

Ve světle těchto výsledků historikové naznačovali, že by se mohlo jednat o kosti Margery Templetonové neboli Long Meg, místní obyvatelky souzené za čarodějnictví v roce 1646.^[1] Neobvyklá výška kostry (přes metr osmdesát) by tomu rovněž napovídala. Podle dobových záznamů byla Long Meg podezřelá z několika nadpřirozených trestných činů: měla například zařídít, aby žena ze sousedství potratila, kráva jiné sousedky zase „úplně přišla o mléko“, navíc uřkla muže, který jí zkřížil cestu.^{[2][3]} Během procesu byla Templetonová vystavena nahá před početným davem přihlížejících, také jí oholili hlavu, aby úřední orgány mohly pátrat po nějakém čarodějnickém znamení neboli *stigma diabolicum*, které dle pověry obtiskoval na své následovníky sám ďábel. Do veškerých jizev, mozolů nebo ztvrdlé kůže jí zapíchali špendlíky, aby v nich objevili ďáblovo znamení. Tomuto zavedenému postupu se říkalo „propíchování čarodějnic“.^{[4][5]}

Babský dub

Poté byla Templetonová v Hescombe Mere posazena na pranýř připomínající upevněnou vahadlovou houpačku a ponořena do vody. To byla další z metod tzv. ženských trestů, podle níž ty, které klesly dolů, byly nevinné, zatímco ty, které se vznášely, byly čarodějnice.^[6] Naneštěstí pro Templetonovou byla žena viděna, jak se vznášá na hladině. Následně ji vytáhli z vody, svázali, nasadili jí železnou masku a napasovali ji s hlavou skloněnou do kmene stromu. Nakonec zemřela hladí.^{[7][8][9]} Čarodějnický proces s Templetonovou se stal jedním z nechvalně proslulých procesů během anglické občanské války; soudním úředníkem, který danému procesu předsedal, byl samotný Matthew Hopkins (cca 1620 — 1647), samozvaný „generál odhalující čarodějnice“.^{[10][11]}

Železná maska

Železná konstrukce, která pevně sevřela hlavu a jejíž část se vsunula do úst, kde stlačila jazyk. Používala se především pro ženy. Její funkce spočívala v umlčení nositelky a ve způsobení extrémní bolesti a traumatu.

• • •

Když o patnáct minut později sedí v autě, otočí se Holloway k Bradleyové. „Tys ten železný mučicí nástroj znala, že jo? Hned jsem viděl, že jakmile ho zmínila, bylo ti jasné, o čem mluví.“

Bradleyová se uculí. „Před lety vyšla jedna kniha, *Železná maska*. Tenkrát docela hit. O staré ženě nalezené ve vaně s podobnou maskou na hlavě, plnou bodláků a plevelů, přesně jak se slušelo pro nenávistnou starou semetricku jako ona. Poutavě popsáno, dalo by se říct.“

Holloway si potáhne pás. „Já mám pitomejších trestnějších činů dost v práci, nepotřebuju ve volném čase ještě číst příběhy o smyšlenějších zločinech.“

Bradleyová se podívá na mobil. „Jak vidíš, někdy se to může hodit.“ Zvedne oči. „Vypadá to, že ta žena nalezená v kmeni nebyla jediná. Tady se píše, že v tom jezeře čarodějnice často procházely zkouškou — svázali je a shodili ze srázu do vody, a to jen kousek od našeho stromu.“

„Proč to sakra dělali?“

„Tvrdilo se, že pokud vyplaveš na hladinu, jsi čarodějnice, zato když ses ponořil, očistil ses, což ti ale stejně bylo k prdu, protože ses utopil dřív, než se někdo namáhal skočit do vody, aby tě vytáhl. Podle všeho utonula spousta z nich.“

Holloway na ni udiveně hledí. „To fakt lidi prováděli takový prasárny?“

„Fakt,“ odpoví Bradleyová, ale napůl už se soustředí na něco jiného — právě jí přišel e-mail. Prolétne ho a o chvíli později se otočí k Hollowayovi. Vypadá rozrušeně. „Dorazila kompletní pitevní zpráva. Pospíšili si.“

Podá mu mobil.

„Kristepane,“ zamumlá Holloway. „To nám do hajzlu ještě scházelo.“